

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

số 525

ngày 31 tháng 07 năm 2005

Tờ báo hàng tuần ĐIỆN KHÍ PHÂN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Pháp Tràng

*Giải tiến tâm linh phân đạo pháp
Uất khí không còn đẹp tánh tham
Quyết giải trước ô qui hợp tiến
Phân tâm không có tránh tâm phiền*

Kính bái

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 18/06/2005 đến 24/06/2005

Copyright 2005 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Multimedia Communication. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phân câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Tại sao làm người hay sợ sệt?
- 2) Chuyện gì khó nhứt trên đời này?
- 3) Chuyện gì dễ nhứt trên đời này?
- 4) Chuyện gì vui nhứt trên đời này?
- 5) Chuyện gì phải lo?
- 6) Trùng tu có hữu ích gì?
- 7) Đường nào cụt hơn?

<p>1) Montréal, 18-06-2005 3: 02AM Hỏi: Tại sao làm người hay sợ sệt?</p> <p>Đáp: Thừa làm người hay sợ sệt là vì ý thức xung quanh không đầy đủ</p> <p>Kệ: Thương tình tận độ hơn sinh tiến Hưởng phước Trời ban không động loạn Quý tướng Trời cao điển khai mang Tự mình tiến hóa chẳng cầu xin</p>	<p>2) Atlantic city, 19-06-2005 23: 53 Hỏi: Chuyện gì khó nhứt trên đời này?</p> <p>Đáp: Thừa chuyện tu là khó nhứt trên đời này</p> <p>Kệ: Thực hành chánh pháp rất gian nan Tự thức chơn tâm mới rõ ràng Chuyển hóa thâm sâu thành chơn đạo Qui nguyên thiền giác tự khai trình</p>
<p>3) Atlantic city, 20-06-2005 9: 45 AM Hỏi: Chuyện gì dễ nhứt trên đời này?</p> <p>Đáp: Thừa chuyện ăn và chơi là dễ nhứt trên đời này</p> <p>Kệ: Ăn chơi quá mức thân xác khổ Chuyển hóa thâm sâu tạo nắm mô Khổ hạnh chính mình gây động loạn Qui hành chơn chánh giải phân oan</p>	<p>4) Atlantic city, 21-06-2005 9: 56AM Hỏi: Chuyện gì vui nhứt trên đời này?</p> <p>Đáp: Thừa tâm trạng quân bình vui nhứt trên đời này</p> <p>Kệ: Cảm thông Trời Đất tự vui hành Chuyển hoá thâm sâu tự hướng thanh Qui hội tình người duyên Trời Phật Thành tâm tu luyện rõ chơn lời</p>
<p>5) Atlantic city, 22-06-2005 0:48AM Hỏi: Chuyện gì phải lo?</p> <p>Đáp: Thừa chuyện bệnh hoạn phải lo</p> <p>Kệ: Mất quân bình thể xác bất an Uyển chuyển thâm sâu lại bàng hoàng Thức giác tự mình truy đạo pháp Bình tâm thanh tịnh tránh bàng hoàng</p>	<p>6) Atlantic city, 23-06-2005 0: 58AM Hỏi: Trùng tu có hữu ích gì?</p> <p>Đáp: Thừa trùng tu rất hữu ích</p> <p>Kệ: Thực hành chánh pháp quý hơn vàng Khai triển vô cùng qui hội tụ Thức giác từ tâm giải đui mù Thực hành chánh pháp khó hoang mang</p>
<p>7) Atlantic city, 24-06-2005 1: 04AM Hỏi: Đường nào cụt hơn?</p> <p>Đáp: Thừa đường tu dài hơn</p> <p>Kệ: Chuyển hoá thâm sâu trí vẫn an Thể hiện chơn tâm chẳng bàng hoàng Thông cảm đất trời tâm càng vững Bình tâm tầm đạo sống rõ ràng</p>	

KHÔNG LÀM THẦY

Các bạn mà chịu bỏ được cái ô trược thì các bạn được hưởng cái thanh cao, mà cái thanh cao là cái vốn căn bản để cho các bạn đi lên. Thanh cao là cái nhiên liệu để cho các bạn đốt cái đèn lòng bật sáng và cái giáo lý vô tận vô cùng. Đó! Sẽ hưởng cái đó. Phần Vô Vi là của Ngọc Hoàng, Phật cũng là Ngọc Hoàng, bởi vì tất cả các con đều ở Ngọc Hoàng ra và tu đi lên Phật, rồi trở lại Ngọc Hoàng chứ có gì đâu, mà trở lại là làm việc.

Bây giờ các bạn cũng là Ngọc Hoàng, các bạn đi làm việc hai buổi mới có ăn là Địa Tiên chứ gì nữa, tu Vô Vi nè, rồi tôi cũng phải đi chăm cứu, rồi tôi tu nè, thì cũng làm việc hết chứ có ông nào không phải Địa Tiên đâu. Làm việc hết, ông nào ngồi nhà thiền hoài nhịn đói được không, không có! Phải làm việc, nhưng mà về cái phần Vô Vi ở bên trên. Cho nên nói tới Ngọc Hoàng thì nó là cái nguồn gốc Cha Trời Mẹ Đất sanh ra con người rõ ràng. Tôi nói hoài, không phải là mới nói đây, nhắc hoài, nhưng mà cái thời kỳ nó chưa có tới, các bạn còn ôm ấp cái tự ái, ôm ấp của cái, chưa thấy cái thời Trời thay đổi. Bây giờ nó hé mở một chút các bạn thấy, bây giờ nó tranh đua làm tỷ phú nó cũng chẳng ra gì, làm quan cũng không được mà muốn làm thàng dân mãi rồi nó cũng không xong. Bây giờ tìm cái vĩnh cửu để mà học, thấy không? Cho nên cái thời này nó mở các bạn để tu hơn, mà thời này những người có lỗi chịu tu thì nó bỏ liền, xóa liền, bên trên không có chấp, bởi vì người ta mở rộng cho mấy người tu mới đổi cái đời cấp tốc cho mọi người thấy ý thức rõ. Bây giờ tôi làm gì đây? Chẳng làm được cái gì, tôi mong làm tỷ phú? Không được! Tôi mong được làm quan? Cũng không xong! Bây giờ làm thàng dân sống mãi ở thế gian? Không được! Bây giờ tôi làm gì đây? Đó, các bạn thấy một cách rất dễ, nó đập vô đâu một cái thức tỉnh liền, cái thời Trời nó nằm trong thiên ý hết trời.

Bởi vì bên trên cũng trách tôi tại sao tôi không nhận cái chức làm thầy, nhưng mà tôi không chịu. Mỗi người có một cái tánh, tôi muốn học của trần gian nhiều hơn. Hành động của các bạn, tư tưởng các bạn, sự phản trắc của các bạn tôi cũng học, nhờ cái đó mà tiến, cái đó là thầy. Tôi ngược lại cái chủ trương ở bên trên. Chủ trương của bên trên kêu tôi xưng hô là thầy, tôi không! Tôi không chịu, tôi làm học trò của các bạn là tôi chịu, làm thầy không bao giờ tôi chịu. Bởi vì tôi thấy nếu mà tôi làm thầy, không bao giờ tôi dẫn tiền các bạn. Tôi làm học trò các bạn, các bạn mới tiếp xúc với tôi nhiều hơn, các bạn mới đầu lý với tôi nhiều hơn, các bạn nghịch ngợm với tôi nhiều hơn, rồi các bạn mới có cơ hội giải tỏa. Ném qua rồi ai ném nữa, thấy không? Đụng rồi ai đụng nữa làm chi, thấy không? Đó là tiến bộ. Cái đường lối của tôi họ cũng chấp nhận, nhưng mà họ phải khen, phải phục.

Bởi vì tôi không chịu làm thầy. Gặp ông thầy nó quan trọng lắm, không được! Gặp bạn vỗ vai nói chuyện chơi, biết rồi nó cũng chẳng có gì, ráng tu lên trên thì anh em hết, không có gì hết. Tôi không muốn làm trở ngại sự tiến bộ của bạn, tôi muốn có thể giao tất cả kinh nghiệm của tôi trong một phút cho bất cứ người nào. Tôi muốn vậy chứ không phải là muốn kéo dài đưa như bây giờ, tánh tôi nó khác hơn người thường. Tôi muốn trong một phút giao hết cho nó để cho nó tiến bộ.

THƠ

NGÀN SAO

Năm xưa thi mộng thiên huyền
Nay thời Tư Ếch du thiên tịnh tâm
Đường mây lướt nhẹ trăng rằm
Xa rời sân hận, truy tâm thanh cao
Vân du giữa chốn ngàn sao
Ngát mùi sen nở tắm ao linh hồn
Mặt trăng hiện rõ đỉnh mừng
Nổi liền mắt nguyệt nhập chung trăng rằm
Quang minh một ánh diệu thanh
Xiết bao an lạc biết mình tịnh tâm
Ngắm hoài đĩa ngọc trăng trong
Vòm trời lấp lánh tinh anh rất nhiều
Nhỏ to sáng tỏ muôn chiều
Ưa? Minh tĩnh giác nhìn sao giữa trời?!
Phải chăng sao đạo trong tôi
Bước ra trước mắt thành ngôi sao trời?
Hay là sao thật bầu trời,
Hồn linh ra khỏi thiên môn ngắm nhìn?
Bao lần tâm được tịnh thanh
Bấy lần ta đã ngắm trăng thế này!
Thức hồn ta quyết dựng xây
Tịnh tâm tu luyện ngắm hoài trăng sao
Thiên la trời đẹp biết bao
Trần gian đâu dễ nơi nào đẹp hơn!

Thanh Đa 23-3-2005

Tư Ếch Vô Vi (TV TLTC)

=====

NGUỒN THƠ

Trăng trong in bóng linh hồn
Sáng bừng nội thức dập dồn thơ bay
Xuân soi hoa đẹp tâm này
Ơn thiên tuổi thọ kéo dài xa xăm
Tâm thiên nương bóng trăng rằm
Nguồn thơ lai láng chan dâm thương yêu
Yêu người yêu cả cỏ cây
Yêu Trời yêu Phật dựng xây phần hồn
Ngày thơ bé bỏng trẻ con
Ta yêu bản tánh hồn nhiên thật thà
Tình ta đưa nở trăm hoa
Hồn linh sáng suốt Di Đà ban ân
Thân này đang ở Hồng trần
Mà lòng vương mãi về gần Thầy Cha
Cuộc đời tuyệt đẹp cà sa
Nguồn xuân thi cảm tuôn ra liên hồi
Ý thơ lướt nhẹ nổi trôi

Bên bông lời đẹp kết bồi vòng hoa
Chính là hoa đạo lòng ta
Hương thiền ngào ngọt đậm đà tình thương
Vẫn đang ngùn ngụt triều vương
Xuân thơ bát tạn trên đường thẳng hoa
Vườn hồng tuyết diệu kiều sa
Hồn nhiên tím tím chan hoà vô vi
Thanh Đa 24-05-2005
Tư Ếch Vô Vi (TV TLTC)

====

NIỆM TIN

Tôi ước, mãi theo Thầy về Phật quốc
Giữ tâm lành hoà nhẫn giữa trần gian
Luôn kiểm tâm chân chính đẹp mọi đàng
Hoa đạo nở hai hàng tôi đi giữa

Nghìn trùng xưa, không mỗi mòn tu sửa
Cũng đôi khi sa ngã khổ sai làm
Thiếu dũng tâm dũng chí đứng dậm chân
Tình thốn thức ngậm ngùi chưa đạt quả

Nay học lại trầm luân đời chìm nổi
Tôi an lòng sám hối quyết đi lên
Trời ban ân, trao pháp lý tu thiên
Ban thiên điển, giải nghiệp thân thoát nạn

Ơn Trời Phật làm sao tôi quên được
Ôm nghĩa tình hiểu đạo nhớ Thầy Cha
Sống an vui đạm bạc chốn ta ba
Lìa danh lợi xa hoa nhiều cảm dỗ

Nhìn cuộc sống muôn chiều, người than thở
Ta vẫn đi vui mãi, học bài luôn
Có gì đâu, hỏi trần thế xiết rên
Cứ an phận trau tâm là vui khoẻ

Trời sinh ta trời cũng sinh hoa cỏ
Đẹp cuộc đời, no bụng, chẳng còn lo
Trời vẫn thương, nâng đỡ, giúp ta mà
Tâm chân chánh, thế nào Trời cũng mến

Vã lại, bên ta vẫn còn Thầy Tám
Suốt ngày đêm, ân chuyết độ ta tu
Nếu quyết tâm, ta thoát được ngục tù
Về bến giác, theo Thầy tu mãi mãi
Thanh Đa 12.05.2005
Tư Ếch Vô Vi (TV TLTC)

<p>Bài Xướng :</p> <p>ĐIỂN TRƯỚC THANH ?</p> <p>Điển sao lúc trước lúc thì thanh ? Xin bậc cao minh phân giải rành. Có phải điển như dòng nước chảy, Lúc thì vẫn đục lúc trong xanh ? Hay là thanh trước do thời tiết, Hoặc bởi lòng người ham đấu tranh ? Ngu hạ rất mong được chỉ giáo Để còn chỉnh sửa tiến tu nhanh !?</p> <p>Thiền Đăng. (Tao Đàn PN, -5-07-2004)</p>	<p>Bài Họa :</p> <p>ĐIỂN THANH</p> <p>Điển Thanh xuất phát tự tâm thanh Không đợi cao-minh mới hiểu rành. Thanh-Điển trụ Kim-Cang nước đứng ; Cọp Rồng râu Phi-Tuyết trong xanh. Trước Thanh vốn không do thời-tiết ; Nặng Trước vì hạ-giới đấu-tranh. Công chuyên-giác nhờ Thầy chỉ-giáo : Biết tu về nội-thức thì nhanh !</p> <p>Toulouse, ngày 21-07-2005. Trịnh-Quang-Thắng.</p>
--	---

MẠNG LƯỚI VÔ VI

(Thân tặng Đ/H Phạm-Gia-Tường)

*Tận-tụy ngôi đan Mạng Lưới Tây,
Biển Tu rào-rạt ý vui đây
Lưới đan quảng-bá Vô-Vi Pháp ;
Mạng kết truyền-thông Đạo-Lý hay.
Tặng sáng kẻ mong vào Mạng Lưới ;
Hoàng-hôn người đợi sửa trang sai.
Bang-khuâng nhìn ngắm từng trang WEB,
Thương mến bạn tu khắp đó đây.
Toulouse, ngày 22-06-2005.
Trịnh-Quang-Thắng.*

VOVIWEB.ORG

*(Họa y vận bài “Mạng Lưới Vô Vi”
Của Huỳnh Trịnh Quang Thắng)*

*Vô Vi phổ biến khắp Đông Tây,
Sách báo, đĩa băng thật đủ đây
Tự luyện phân tường thanh với trước,
Hợp bàn thấu đáo dỡ cùng hay.
Theo Thầy học hỏi điều chơn giả,
Gặp bạn tỏ bày chuyện đúng sai.
Xa cách nghìn trùng nhưng chẳng ngại,
Bởi vì đã có WEB SITE đây!
HCM, ngày 30-06-2005.
THIÊN TÂM.*

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Kính xin bạn đạo hư ớng tâm cầu nguyện cho thân mẫu của bạn đạo Nguyễn Mạnh Tùng Đức Quốc là Cụ Bà Nguyễn Thị The, sanh năm 1930, mất ngày 26.07.2005 (nhằm ngày 21.06 AL) hưởng thọ 75 tuổi s ồm được siêu thăng tịnh độ
Xin thành tâm cảm ơn tất cả bạn đạo
Hội Ái Hữu Vô Vi Đức Quốc

2) Được tin muộn, thân mẫu của Đạo hữu Trần Mỹ Linh (ở Cali, USA) là cụ bà VÕ HUỲNH HOA, sinh năm 1925, đã từ trần ngày 04-03-2005 (nhằm ngày 24 tháng 2 năm Ất Dậu) tại Phú Nhuận, Tp. HCM, VN. Hưởng thọ 81 tuổi.

Kính xin quý Đạo hữu Năm Châu hướng tâm cầu nguyện cho cụ bà được siêu thăng tịnh độ. Xin thành thật cảm ơn.

TĐ. Phú Nhuận thành tâm kính báo.
VN, 28-07-2005.

KINH NGHIỆM TU HỌC

Khi đã lập nguyện dán thân vào đường tu học và thực hành thiền theo PLVVKHHBPP, không nhiều thì ít tất cả chúng ta đều có những ấn chứng công phu từ thô sơ cho đến thâm sâu trong Vô Vi Điền Giới, và những kinh nghiệm thực tế quý giá cho bản thân chúng ta ở trên đường tiến hóa.

Bản thân tôi cũng có những ấn chứng trong tu hành luyện đạo với Thiền Pháp Vô Vi của Ông Tám. Hôm nay, nhân dịp Xuân về, tôi xin được phép kể lại vài ấn chứng và kinh nghiệm của mình để các bạn xem giải trí trong mấy ngày Tết Vô Vi.

Ấn chứng có cái thật cao siêu thánh triết, có cái cũng thật là thô thiển thấp hèn; nhưng theo cảm nghĩ của tôi, tất cả đều rất hữu ích cho sự học hỏi, tu tập để minh tường Chân Lý của Trời Phật, và tất cả đều giúp cho tôi thấy rõ thêm những ngu si, yếu kém và trần tục của chính bản thân mình. Tóm lại, tất cả đều đóng góp tích cực cho sự tiến bộ và trưởng thành của một Tâm Linh tại thế.

1- Ấn chứng thứ nhất:

KHAI MỞ HUỆ NHĨ

Từ ngày tôi phát tâm đi tìm đạo và học đạo, song song với việc nghiên cứu kinh sách của các giáo phái như Phật giáo, Thiên Chúa giáo, Cao Đài giáo, Hoà Hảo, Thông Thiên học v.v. và đêm đêm tôi đều thấp hương bần thờ và bần thiên để thầm khẩn nguyện, cầu xin Cha Trời, Mẹ Đất, Chư Phật, Chư Tiên, Chư Thánh, Chư Thần khắp mười phương ba cõi, chứng giám cho tâm thành ý thiện của tôi, thệ nguyện tu hành tìm về Lễ Nhiệm Mậu của Trời Đất; và tôi cũng không quên kèm theo một điều kiện là nếu thật sự có cõi thiêng liêng huyền bí vô hình, có Tiên, có Phật thì xin Bề Trên hãy thị hiện, chứng minh cho tôi được thấy rõ để tôi có thêm niềm tin, vững tâm tu học.

Cứ như thế, ngày này qua tháng nọ, đêm nào tôi cũng hương khói nguyện cầu (theo thói quen của ông bà mình trước nay vẫn làm); đồng thời tôi cũng tập ăn chay, niệm Phật và ngồi thiền theo kinh sách Phật giáo đã dạy (lúc này tôi chưa gặp PLVV). Dần dần, lâu ngày tôi cũng cảm nhận được có những luồng điện chuyển chạy trong bản thể, khi chỗ này khi chỗ khác. Lúc bấy giờ tôi chưa biết PLVV nên không hiểu rõ chỗ nào nên trụ điện trong bản thể, hễ cứ thích đâu thì tôi trụ vào chỗ đó (nghĩ ở chỗ đó) và tôi nghe ở tại điểm đó tê rần rất ngộ, làm tôi cũng thấy thích thích. Cho đến một ngày nọ, khi tôi đang ngồi sao chép mấy bài thơ trong quyển Sấm Giảng Người Đòi của ông Sư Vải Bán Khoai (của phái Phật Giáo Hoà Hảo) tại phòng khách, thì lỗ tai trái của tôi bỗng phát kêu o.o.òà vài mươi giây rồi dứt. Trong khi tôi còn đang ngạc nhiên tự hỏi tại sao có hiện tượng lạ này thì thấy trước ngõ nhà, ba tôi cùng với anh CA khu vực đang đi vào. Tôi lật đặt thu xếp kinh sách đang sao chép lại và cất vào học tủ bàn. Dù rằng anh CA khu vực vốn là chỗ quen biết thân với ba tôi và gia đình, nhưng tôi hiểu rằng ngành CA họ không ưa những loại kinh sách khuyến tu này lắm, vì nó có tính cách tuyên truyền đạo mà theo họ chỉ là những chuyện mê tín dị đoan vớ vẩn. Một lần khác, trong khi tôi đang ngồi uống nước với các bạn ở một tiệm cà phê gần nhà, thì âm thanh o.o.òà lại vang lên trong lỗ tai trái của tôi (chỉ bên tai trái) y như lần trước. Tôi lại hoang mang thắc mắc không rõ chuyện gì lại sắp xảy ra đây? Mãi đến khi tôi về tới nhà thì mới hay là lúc nãy, khi tôi đang ở tiệm cà phê, người bạn thân của tôi đã đến tìm thăm, nhưng vì không gặp nên đã ra về. Qua vài lần kinh nghiệm với âm thanh o.o.òà ở trên, tôi đã hiểu được ý nghĩa của nó, đó là tín hiệu báo động mà một vị nào đó ở cõi vô hình (tôi không rõ) đã báo cho tôi khi có sự việc gì đó sắp xảy đến với tôi, để tôi biết mà kịp thời lo ứng phó.

Sự việc tiếp thu luồng điện o.o.òà này kéo dài một thời gian cho đến ngày tôi gặp PLVV và hành thiền theo pháp tu của Ông Tư, Ông Tám. Hôm đó, tôi đến gặp Bác Sáu Lung để học đạo, nhân tiện trình bày sự “mở huệ nhĩ” của tôi bấy lâu nay, và tôi đã được Bác khuyên rằng: “Thôi, con đừng nghe

nó nữa! Đường lối của ta là tự hành tự tiến, không nên ỷ lại, nhờ đỡ vào tha lực, không tốt đâu, sau này bị lệ thuộc vào người ta khó tiến lắm! Nghe Bác đừng để ý đến nó nữa.” Bác cũng đã phân tích kỹ càng để tôi hiểu rõ về tha lực và tự lực. Nghe lời Bác tôi đã từ giả tín hiệu o.o.o.. này, cho nên thời gian sau đó nó ít đến với tôi và rồi dần dần mất hẳn.

Tôi vẫn tiếp tục hành thiền theo PLVV một cách siêng năng, tinh tấn và nghiêm túc. Rồi một hôm, trong khi tôi đang ngồi Soi Hồn thì bỗng phát hiện có một âm thanh o.o.o.à kêu hoài trong lỗ tai bên trái của tôi (lại bên trái?), âm thanh lần này kêu nhỏ hơn những lần trước, nhưng nó kêu liên tục không ngừng. Tôi lại thêm một phen hoang mang tự hỏi: “Aãy cha, không lẽ tha lực lại đến với mình? Mình nhớ là đâu có yêu cầu, hay xin xỏ gì nữa đâu?” Tôi tức tốc thân hành đến Bác Sáu Lung để cầu cứu một lần nữa. Lần này Bác lại cười bảo: “Không sao đâu! Lần này tốt! Điện đang khai thông tạng gan của con nên mới nghe kêu như vậy. Con cứ cố gắng tiếp tục hành pháp và Soi hồn cho đúng mức để khai mở bộ đầu và giải trọc khí lá gan.” Tôi chưa chắc ăn nên hỏi lại: “Chứ không phải điện của vị nào hỗ trợ hả Bác?” Bác giải thích: “Không phải! Lúc trước vì con không hiểu cứ cầu xin cho nên người ta đến; bây giờ con đã hiểu và ý thức tự tu tự tiến nên điện tự phát triển khai mở. Lần này thì tốt, con cứ tiếp tục hành pháp, không sao đâu! Sau này khi nó mở hoàn toàn thì mình có thể nghe xa nghìn dặm, sách đạo gọi là “Thiên lý nhĩ” đó!”

Ồi! Cái chuyện Vô Vi thật là vô cùng phức tạp, khó hiểu, thấy vậy mà không phải vậy; cũng là o.o.o.à mà khi thì thế này, khi thì lại khác. Hèn chi Ông Tám cứ dạy đi dạy lại, đừng chạy theo âm thanh, sắc tướng mà bị gạt, phải cố gắng tu để đạt đến trực giác tâm linh thì sẽ tự minh, tự hiểu.

Bây giờ tôi cũng hiểu thêm rằng, người tu cần phải hiểu cho thấu đáo, tường tận con đường mình đã và đang đi là một điều vô cùng quan trọng, nếu không thì ta khó lòng về đến mục tiêu cuối cùng mà Tổ Thầy đã đưa ra. Nhìn sơ qua thì thấy dễ dàng đấy, nhưng xét kỹ lại quả thật khó lắm thay! Con đường của tự lực và con đường của tha lực vốn kề cận nhau, chỉ nhích qua hoặc nhích lại một tí bởi ý niệm mà thôi!

2- Ấn chứng thứ nhì:

ĐO ĐIỆN

Vào khoảng năm 1990-1991, tức sau một quá trình tu thiền theo PLVV độ 10 năm trời, có một hôm trong khi cùng ngồi tại quán cà phê với một bạn đạo, vừa uống nước vừa bàn luận chuyện tu tập, tôi bỗng phát hiện có một luồng điện lạ chuyển xoáy trong cơ thể mình, ở một điểm mà tôi không hề có ý tập trung (chóp mũi). Tôi thắc mắc, lấy làm lạ bèn hỏi người bạn đang ngồi đối diện với mình và được biết đó là tần số điện trong cơ thể bạn ấy (đang trụ ở chóp mũi). À, thì ra đó là sự cảm nhận của bản thể tôi đối với luồng điện của người đối diện. Điều mới phát hiện này, sau đó đã được tôi lưu ý kiểm nghiệm qua các bạn khác, đã xác định cảm nhận của tôi là chính xác. Và cũng từ đó về sau, mỗi khi gặp ai tôi cũng tò mò đo xem điện của người ấy trụ ở chỗ nào, cao hay thấp (theo vị trí trên bộ đầu, mỏ ác, trước trán, sống mũi v.và), thanh hay trọc (nóng là trọc, mát mẻ là thanh), mạnh hay yếu (lực rút, xoáy mạnh hay yếu). Sự cảm nhận của tôi theo thời gian nhờ vậy cũng thêm rõ ràng và chính xác hơn. Thế rồi dần dần tôi bị kẹt vào 2 trạng thái sau:

- 1) Cứ ham hướng ngoại để đo điện của người khác xem họ thuộc loại gì, trình độ nào, để rồi từ đó sinh tâm phân biệt, ưa ghét, trọng khinh, rồi đi đến chấp nê, đố kỵ, tự hiềm v.và
- 2) Cảm thấy tự hào, hãnh diện về khả năng nhạy cảm, biết được trình độ điện của đối phương, làm cho một số người phải nể phục, ca ngợi, rồi từ từ phát sinh ra một chứng bệnh mà nhiều bạn đạo khi có một chút công năng tu chứng vẫn thường mắc phải là bệnh “làm thầy”!

Câu chuyện ấn chứng này của tôi kéo dài, cho đến một hôm (độ chừng nửa năm sau) khi tôi đến học đạo cùng Bác Sáu Lung và khoe với Bác sự “cao siêu” của tôi qua cảm nhận điện, thì được Bác khuyên: “Thôi, bỏ đi, đừng có thấy nữa! Đó là ma thấy đó con!”. Ý trời! Mình do siêng năng, cực khổ tu tập bao

lâu nay mới được một ấn chứng xịn như vậy mà sao ông già này lại nói kỳ cục như thế cà? Tôi âm ức tự nghĩ thầm và hỏi tới: “Thưa Bác, tại sao lại là ma thấy?” Như thấy được ý nghĩ của tôi, Bác mỉm cười và đáp: “Nếu con cứ mê, chạy theo cái thấy nghe ở trong bản thể của mình, sớm muộn gì con ma nó cũng sẽ nương vào đó dẫn dụ con, trợ diễn để cho con thấy ngày càng siêu hơn nữa, và cuối cùng con sẽ bị nó dẫn lạc mà không hay.”. Trời, không ngờ chuyện đơn giản như vậy mà lại cũng trở thành nghiêm trọng và nguy hiểm đến thế sao? Thật là đáng sợ! Nếu không nhờ có Bác Sáu nhắc nhở, có lẽ tôi sẽ còn dấn sâu vào đó thiệt, để rồi tới một ngày đẹp trời ắt tôi sẽ à”xuất sư” mất thôi!? Bởi vậy mới thấy thật kém phước và khá nguy hiểm thay cho những ai tu hành mà không được gần Thầy, gần bạn đạo đi trước (hoặc tự ý bế quan tòa cảng), để không có được sự đóng góp xây dựng, chận đốn kịp thời những sai trái, mê lầm đáng tiếc của mình. Bác Sáu còn nhân mạnh thêm: “Tu Thiên Vô Vi của chúng ta, con chỉ nên chú ý vào một điểm chính là đỉnh đầu, tức Hà-đào-thành, mà thôi, và từ đó phát triển đi lên nữa, lên mãi. Ngoài ra, con không nên để ý đến bất cứ nơi nào khác trong bản thể, vì ở những tầng giới đó con ma nó có thể hộ nhập bất cứ lúc nào.”

Bây giờ thì tôi đã quá rõ tại sao chuyện cảm nhận của tôi mà Bác Sáu lại bảo là ma thấy. Thật đáng sợ thay! Hèn chi Ông Tám có dạy: “Sai một ly đi một dặm” là phải. Thế là từ hôm đó, tôi đành từ giả cái thấy “đo diễn cao siêu” của mình. Và đó cũng là một trong số những kinh nghiệm vô cùng quý báu đối với riêng tôi trên đường tu luyện theo PLVVKHHBPP.

Nhân dịp Tết Vô Vi sắp về, tôi xin ôn lại vài chuyện tu học cũ để trao đổi những kinh nghiệm và lưu ý nhau tránh những sai lầm đáng tiếc nếu có.

Giờ tôi xin tạm dừng câu chuyện của mình lại tại đây, và xin hẹn lại một dịp khác được tái ngộ và giúp vui cùng các bạn khắp nơi.

Trước khi bước vào công phu thiền định để đón tiếp Âm Dương khí trong lành của Trời Đất, và Thanh Điện thanh nhẹ của Bê Trên Vô Vi, tôi xin chân thành kính chúc Chư Huỳnh Đệ Tỷ Muội đồng đạo sẽ tiếp đón những ngày Tết Vô Vi của năm nay trong an lành, thanh tịnh và tinh tấn tu hành để vun bồi tâm linh của mình ngày càng thêm tốt đẹp thiện lành.

VN, 24-05-2005
THIÊN ĐĂNG.